

σύννεφο

σύννεφο, το, ουσ. [<μτγν. σύννεφον, ουδ. του μτγν. επιθ. σύννεφος], το σύννεφο· στον πλ. **τα σύννεφα**, οτιδήποτε μπορεί να προκαλέσει σύγχυση ή στενοχώρια, ιδίως οτιδήποτε προμηνύει κίνδυνο ή καταστροφή: «ύστερα από δέκα ευτυχισμένα χρόνια εμφανίστηκαν στη σχέση τους τα πρώτα σύννεφα || στον ορίζοντα εμφανίστηκαν τα σύννεφα του πολέμου». (Λαϊκό τραγούδι: *διώξε τα σύννεφα απ' την καρδιά σου και μες στο κλάμα μην ξαγρυπνάς. Τι κι αν δε βρίσκεται στην αγκαλιά σου; Θα 'ρθει μια μέρα, μην το ξεχνάς!*)·

- βρίσκεται στα σύννεφα, βλ. φρ. ζει στα σύννεφα·

- έπεσε ή σφαλιάρα σύννεφο, βλ. λ. σφαλιάρα·

- ζει στα σύννεφα, **α.** ονειρεύεται, είναι εκτός πραγματικότητας: «αν νομίζει πως μπορεί με πενταροδεκάρες να στήσει σήμερα δουλειά, να του πεις του φίλου σου πως ζει στα σύννεφα». **β.** είναι πολύ ευτυχισμένος, πολύ χαρούμενος: «απ' τη μέρα που τα 'φτιαξε με την τάδε, ζει στα σύννεφα»·

- πάει σύννεφο, γίνεται κάτι συνέχεια ή σε μεγάλο βαθμό: «η βλακεία πάει σύννεφο σ' αυτήν την παρέα || το δούλεμα πάει σύννεφο || το ψέμα πάει σύννεφο»·

- πετώ στα σύννεφα, **α.** είμαι ανεδαφικός, είμαι εκτός πραγματικότητας: «πετάς στα σύννεφα, αν νομίζεις πως με τόσα λίγα λεφτά θα μπορέσεις να στήσεις μια τόσο μεγάλη δουλειά». **β.** είμαι πολύ ευτυχισμένος, πολύ χαρούμενος. (Λαϊκό τραγούδι: *είμαι ανεβασμένος, στα σύννεφα πετάω, όταν αγκαλιά μου, μωρό μου, σε κρατάω*)·

- πέφτει σύννεφο, βλ. συνηθέστ. πάει σύννεφο·

- πέφτω απ' τα σύννεφα, νιώθω μεγάλη απογοήτευση, ιδίως από την κακή διαγωγή κάποιου, πράγμα που δεν το περίμενα, ή από κάτι, που το φανταζόμουν πολύ καλύτερο: «μόλις έμαθα πως εσύ ήσουν αυτός που με κατηγορήσε, έπεσα απ' τα σύννεφα, γιατί εγώ πάντα σε υποστήριζα || μόλις οδήγησα αυτό τ' αυτοκίνητο, έπεσα απ' τα σύννεφα, γιατί, ενώ είναι τόσο ωραίο εξωτερικά, όταν το οδηγείς είναι μάπα»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας